

Arrest

nr. 144 261 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 6 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. PAUWELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 6 januari 2012 beslist de gemachtigde dat deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. Op 8 februari 2012 geeft hij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door:

*K., K. L. (R.R.: xxx)
Geboren te Cabinda op (...)1979
Nationaliteit: Angola
Adres: (...) 2020 Antwerpen*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds juni 2005 in België verblijft, Frans spreekt en Nederlands leert, sociale contacten onderhoudt, een huurcontract voorlegt, vriendelijk en aangenaam is, werkbereid is en zicht heeft op werk, reeds gewerkt heeft en getuigenverklaringen voorlegt, vormen op zich geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 27.06.2005. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij vanaf 19.11.2005 illegaal in het land verbleef. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan zijn eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en nooit fraude heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als grond voor een verblijfsregularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Betrokkene legt bij de aanvraag 9bis de volgende documenten voor: een lidkaart van het FLEC, een attest van actief lidmaatschap van FLEC, een verzoek tot betaling van FLEC en een uitnodiging voor de algemene vergadering FLEC te Antwerpen. Deze documenten vormen echter geen nieuwe elementen toe aan het asielrelaas van betrokkene aangezien zij enkel aantonen dat betrokkene in België lid is van deze organisatie. Deze documenten tonen niet aan dat betrokkene in het land van herkomst dient te vrezen voor vervolging. Het bijgevoegde attest van de heer PK vormt hier evenmin een bewijs van, gelet op het gesolliciteerde karakter van deze getuigenverklaring. Bijgevolg kunnen onmogelijk de beweringen van betrokkene dat hij vervolgd zou worden in het land van herkomst - die als ongeloofwaardig werden bevonden tijdens de asielprocedure - zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure wel aanvaard worden. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor

dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft - zoals hierboven werd uiteengezet - en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 18.10.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 19.10.2005. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk 4 maanden en 9 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 18.10.2005.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 27.06.2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

De tweede bestreden beslissing:

"in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 06/01/2012,

wordt aan K., K. L. (M)

geboren te Cabinda (Angola), op (...)1979,

van ANGOLA nationaliteit, verblijvend: (...) 2020 Antwerpen,

het bevel gegeven om uiterlijk op 07/03/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980),

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 18.10.2005

o Betrokkene maak te reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 27/06/2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(…) Schending van de motiveringsplicht/Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,*
- Schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 8 en van artikel 3 van het EVRM,*
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald dat de overheid moet rekening houden met alle relevante en gekende gegevens van de zaak en het vertrouwensbeginsel,*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de identiteit en afkomst van verzoeker niet wordt betwist en derhalve vaststaat. Verzoeker legt een nationale identiteitskaart voor met vermelding van zijn gegevens. Er dient te worden benadrukt dat de geloofwaardigheid en/of authenticiteit van de nationale identiteitskaart niet in twijfel wordt getrokken door DVZ,

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg de Cabindese origine van verzoeker aangenomen. Tezelfdertijd verwijst DVZ in diezelfde bestreden beslissing naar de beslissing van het CGVS waarbij de verklaring van verzoeker omtrent zijn Cabindese origine niet ernstig kan genomen worden,

Het is volstrekt onbegrijpelijk dat DVZ bij het nemen van de beslissing steunt op de twijfels van het CGVS omtrent de Cabindese origine terwijl DVZ juist zelf de nationale identiteitskaart van verzoeker aanvaardt,

DVZ heeft de nationale identiteitskaart van verzoeker aanvaard. Hieruit volgt dat DVZ ook de Cabindese origine van verzoeker aanneemt,

Bij de beoordeling van de negatieve beslissing van het CGVS houdt DVZ geen rekening met het feit dat verzoeker thans over een nationale identiteitskaart beschikt terwijl voornoemde beslissing gesteund is op het feit dat verzoeker geen enkel document kon voorleggen aan het CGVS ter staving van zijn nationaliteit en identiteit en dus zijn Cabindese origine,

In de bestreden beslissing wordt een manifeste beoordelingsfout gemaakt van de weigeringsbeslissing van het CGVS nu deze wordt weerlegd door de gegevens van de identiteitskaart van verzoeker,

De weigeringsbeslissing van het CGVS kan aldus geen grond uitmaken om het verzoek artikel 9bis af te wijzen,

DVZ is duidelijk zeer onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing : nu zij de nationale identiteitskaart aanvaardde, kan zij de Cabindese origine achteraf niet meer in twijfel trekken om de bestreden beslissing te motiveren - wat wel is gebeurd,

De bestreden beslissing is op dit vlak dubbelzinnig terwijl de beslissing naar verzoeker toe juist éénduidig en helder moet zijn. DVZ blijft hier duidelijk in gebreke,

Verzoeker is van Cabindese origine maar ook niet, begrippe wie kan,

Om hoger uiteengezette redenen is de verwijzing naar de negatieve asielbeslissing onvoldoende om het verzoek te verwerpen,

Er dient vastgesteld te worden dat de getuigenis van PK beoordeeld wordt als van generlei waarde wegens geen objectieve bron,

Terwijl er geen enkel bewijs voorligt als zou PK in zijn hoedanigheid van vertegenwoordiger valse verklaringen hebben afgelegd,

Bovendien wordt de identiteit en/of hoedanigheid van PK niet in twijfel getrokken noch wordt het stuk beticht van valsheid,

De getuigenis van PK is duidelijk een element waar DVZ had moeten rekening mee houden, wat niet is gebeurd,

Terwijl alle belangrijke elementen wel moeten worden beoordeeld,

Verzoeker beroept zich in zijn verzoek om machtiging tot verblijf op talrijke humanitaire redenen in zijn hoofdte: ... goed geïntegreerd is, Frans spreekt en Nederlands leert, sociale contacten onderhoudt, zijn privéleven hier heeft ontwikkeld en getuigenverklaringen kan voorleggen, werkbereid is; uitzicht heeft op officiële tewerkstelling, gewerkt heeft en in staat is om in zijn eigen behoeften te voorzien, vormen op zich geen grond om een verblijfsregularisatie toe te staan,

De motieven die op dit vlak tot de bestreden beslissing hebben geleid, werden niet opgenomen in de bestreden beslissing zodat op dit vlak de overheid de genomen beslissing niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd. Het blijft bij algemene bewoordingen zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoeker welke het hem onmogelijk maakten om terug te keren en/of gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten,

Nergens in de bestreden beslissing is te vinden waarom de aangehaalde elementen van verzoeker van integratie en het hebben van een privéleven in België (art. 8 EVRM) geen grond zouden kunnen uitmaken voor een regularisatie,

Er dient vastgesteld te worden dat DVZ de motivering van haar beslissing heeft gewijzigd in die zin dat de criteria van de instructie van 19/07/2009 niet meer van toepassing zijn aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State,

Nochtans bevestigen het kabinet en DVZ dat de instructies nog steeds gelden,

Het vertrouwen van verzoeker wordt op deze manier geschonden,

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid op welke wijze de vernietiging van de instructie in concreto van toepassing is op het verzoek van verzoeker,

De verplichting tot formele motivering heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, (RvV 2429)

In de bestreden beslissing werd duidelijk geen rekening gehouden met alle aangebrachte elementen,

Verzoeker beroept zich op humanitaire elementen onder meer het hebben van een privéleven gepaard gaande met doorgedreven integratie waar geen rekening werd mee gehouden,

Verzoeker verwijst ten deze naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

**Een weigering van verblijf op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet om de reden dat het verblijf op grond van studies niet aan alle voorwaarden voldoet, en niet antwoordt op het gegeven dat betrokkene een relatie heeft met een Belgische onderdaan, is onvoldoende gemotiveerd" (RvV 26597)*

De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing evenmin schragen, Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient de Raad na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen,

DVZ is in casu onredelijk tot een besluit gekomen omdat zij haar beslissing baseert op de negatieve beslissing van het CGVS dewelke wordt ontkracht door de nationale identiteitskaart van verzoeker, verzoeker niet beoordeelt op de prangende humanitaire situatie waarin hij zich bevindt en inroept zonder te antwoorden op de aangevoerde motieven van verzoeker welke ten grondslag liggen aan zijn verzoek tot regularisatie,

Verzoeker heeft geen banden meer met zijn land van herkomst,

Hij zal er geen middelen van bestaan vinden met alle gevolgen vanden voor zijn psychische en lichamelijke integriteit. Dat derhalve het risico voor een mensonwaardige en vernederende behandeling in het land van herkomst zeer reëel is, wat een schending van art. 3 EVRM impliceert,

Verzoeker heeft wel degelijk bijzondere en affectieve banden met België waar hij zijn privéleven heeft, en recht op eerbiediging ervan conform art. 8 EVRM,

Door geen rekening te houden met deze gegevens, is de overheid niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en kon zij deze gegevens niet correct beoordelen en kwam ze daardoor tot een onredelijk besluit,

De overheid is in casu veel te snel tot een onredelijk besluit gekomen,

Uit het bovenstaande volgt dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht en het internationaal verdragsrecht schendt,

Om deze redenen is de vernietiging van de bestreden beslissing gegrond, (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat *“DVZ duidelijk zeer onzorgvuldig te werk gegaan (is) bij het nemen van de bestreden beslissing : nu zij de nationale identiteitskaart aanvaardde, kan zij de Cabindese origine achteraf niet meer in twijfel trekken om de bestreden beslissing te motiveren - wat wel is gebeurd”*. Het gaat volgens haar om een tegenstrijdige motivering. De Raad stelt echter vast dat het Commissariaat-generaal op 13 oktober 2005 een bevestigende beslissing nam van weigering van verblijf die niet enkel gesteund was op het feit dat de verzoekende partij haar afkomst uit Cabinda niet aannemelijk maakte. Het Commissariaat-generaal besliste daarnaast immers ook dat *“dient te worden besloten dat ook uw verklaringen aangaande uw politieke engagement niet altijd even consistent zijn, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas”*. Het Commissariaat-generaal besliste met andere woorden enerzijds dat de *“verklaring van Cabindese origine te zijn er uw hele leven gewoond te hebben niet ernstig kan worden genomen”*, en anderzijds dat *“dient te worden besloten dat ook uw verklaringen aangaande uw politieke engagement niet altijd even consistent zijn”*. Om deze reden klopt het argument van de verzoekende partij niet dat het in deze zou gaan om een tegenstrijdige motivering van de verwerende partij. De verwerende partij kon dus op niet-kennelijk onredelijke wijze verwijzen naar de beslissing van het Commissariaat-generaal. Overigens stelt de Raad vast dat de verwerende partij de Cabindese afkomst van de verzoekende partij in de bestreden beslissing niet in twijfel trekt. Zij stelt met betrekking tot het asielrelaas enkel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in haar land van herkomst.

De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Waar de verzoekende partij het vertrouwensbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een

administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

De verzoekende partij betoogt verder als volgt: *“Terwijl er geen enkel bewijs voorligt als zou PK in zijn hoedanigheid van vertegenwoordiger valse verklaringen hebben afgelegd, Bovendien wordt de identiteit en/of hoedanigheid van PK niet in twijfel getrokken noch wordt het stuk beticht van valsheid, De getuigenis van PK is duidelijk een element waar DVZ had moeten rekening mee houden, wat niet is gebeurd,”*. Op die manier maakt de verzoekende partij echter niet aannemelijk dat het motief dat stelt dat *“Het bijgevoegde attest van de heer PK hier evenmin een bewijs van (vormt), gelet op het gesolliciteerde karakter van deze getuigenverklaring”*. Het is immers aan de verzoekende partij zelf om haar beweringen aannemelijk te maken. De beoordeling van de verwerende partij dat een getuigenverklaring een gesolliciteerd karakter heeft, is in deze niet kennelijk onredelijk.

De verzoekende partij betoogt verder dat *“Nergens in de bestreden beslissing is te vinden waarom de aangehaalde elementen van verzoeker van integratie en het hebben van een privéleven in België (art. 8 EVRM) geen grond zouden kunnen uitmaken voor een regularisatie”*. Dit klopt echter niet. De bestreden beslissing bevat daaromtrent zeer duidelijke motieven: *“Dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 27.06.2005. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij vanaf 19.11.2005 illegaal in het land verbleef. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan zijn eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie”*. De verzoekende partij betwist dit motief niet op concrete wijze, zodat het blijft staan.

Wat betreft de beweerdde schending van de artikelen 3 en 8 EVRM betoogt de verzoekende partij als volgt: *“Verzoeker heeft geen banden meer met zijn land van herkomst, Hij zal er geen middelen van bestaan vinden met alle gevolgen van dien voor zijn psychische en lichamelijke integriteit. Dat derhalve het risico voor een menonwaardige en vernederende behandeling in het land van herkomst zeer reëel is, wat een schending van art. 3 EVRM impliceert, Verzoeker heeft wel degelijk bijzondere en affectieve banden met België waar hij zijn privéleven heeft, en recht op eerbiediging ervan conform art. 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)”*. Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat het motief van de bestreden beslissing dienaangaande niet kennelijk onredelijk is, namelijk: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft - zoals hierboven werd uiteengezet - en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie aanvaard te worden”*. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het privéleven verwijst de Raad naar bovenstaande bespreking. Bovendien maakt de verzoekende partij de schending van haar privéleven niet op voldoende concrete wijze aannemelijk.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen enkele van de overige motieven van de bestreden beslissingen betwist, zodat deze blijven staan.

De verzoekende partij heeft de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC